

Република Србија
АПЕЛАЦИОН
И СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 1119/25
2.4.2025. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Меланије Сантовац, председника већа, Драгане Марчетић и Јасмине Вуковљак Јовановић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца-противтуженог АА из ..., против тужене-противтужиле ББ из ..., чији је пуномоћник Ђурић Александар, адвокат из Београда, Димитрија Туцовића 43/5, ради дуга и накнаде штете, одлучујући о жалбама парничних странака изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П 21807/10 од 04.02.2020. године, у седници одржаној 2.4.2025. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе парничних странака и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 21807/10 од 4.2.2020. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 21807/10 од 04.02.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу на име дуга исплати износ од 95.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 07.04.2009. године до исплате.

Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, део тужбеног захтева тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу на име дуга исплати преко досуђеног износа у првом ставу изреке до тражених 287.150,00 динара, још износ од 192.150,00 динара са законском затезном каматом почев од подношења тужбе 07.04.2009. године до исплате, као неоснован.

Ставом трећим изреке, одбијен је противтужбени захтев тужене да се обавезе

тузилац да туженој на име накнаде штете исплати износ од 9.000 DEM прерачунато у евре на дан 01.01.2002. године, у динарској противвредности по најповољнијем курсу на дан исплате по коме банке у месту плаћања откупљују ефективну страну валуту, са домицилном каматом на износ од 9.000 DEM прерачунато у евро на дан 01.01.2002. године почев од 01.01.2002. године до исплате, као и износ од 118.050,00 динара са законском затезном каматом почев од пресуђења до исплате, као неоснован.

Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 122.700,00 динара са законском затезном каматом од дана када наступе услови за извршење до исплате.

Тужилац је против наведене првостепене пресуде у делу става другог и четвртог изреке благовремено изјавио жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је против наведене првостепене пресуде у ставу првом, трећем и четвртог изреке, такође, благовремено изјавила жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је одговорио на жалбу тужене, а тужена је одговорила на жалбу тужиоца.

Испитујући првостепену пресуду у границама овлашћења прописаним одредбом члана 372. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11) Апелациони суд у Београду нашао да су жалбе неосноване.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 1,2,3,5,7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а није учињена ни битна повреда парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се неосновано указује у жалбама јер је изрека пресуде разумљива, а разлози о битним чињеницама јасни и потпуни.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је као пуномоћник тужене, у име и за рачун тужене сачинио уговор о доживотном издржавању 31.03.2004. године, који је оверен пред Општинским судом у Сопоту 14.04.2004.године, те је у корист и за рачун сада пок. ВВ, чији је једини наследник овде тужена, сачинио два уговора о поклону, који су оверени пред надлежним судом 24.01.2007. године и 02.08.2007. године. Тужилац је сада пок. ВВ заступао у поступцима пред Трећим општинским судом у Београду: О 39/79, у ком је саставио жалбу и награда за извршену радњу је по тада важећој Адвокатској тарифи износила 12.000,00 динара, приступио је на четири одржана рочишта – за шта му припада по АТ укупан износ од 28.000,00 динара и доставио одговор на жалбу – износ од 6.000,00 динара; у поступку 1Р 171/06 сачинио предлог за физичку деобу и припада му износ од 3.000,00 динара, приступио на два неодржана рочишта - износ од 4.000,00 динара и приступио на два одржана рочишта – износ од 8.000,00 динара; у поступку П 1964/06 одговорио на тужбу – износ од

3.000,00 динара, приступио на пет одржаних рочишта, те му припада износ од укупно 20.000,00 динара; у поступку П 320/07 одговорио на тужбу – припада износ од 2.000,00 динара и саставио поднесак – износ од 2.000,00 динара; те је у поступку пред Петим општинским судом у Београду П 44/04 приступио на једно одржано рочиште и припада му износ од 7.000,00 динара, што све укупно износи 95.000,00 динара.

По налажењу првостепеног суда, тужена у току поступка није доказала да је за радње које је тужилац обрачунао у означеним судским поступцима платила тужиоцу награду и накнаду тужиоцу, па суд налази да је основан тужбени захтев тужиоца у износу од 95.000,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате у смислу члана 277. став 1. ЗОО.

Првостепени суд је на основу исказа саслушаних сведока ГГ, ДД и тужене у својству парничне странке, којима је суд у том делу исказа у потпуности поверовао, утврдио да је тужиоцу исплаћена накнада за састав означених уговора о доживотном издржавању и уговора о поклону.

Полазећи од одредаба члана 223. Закона о парничном поступку, имајући у виду да имовина која је предмет уговора о доживотном издржавању не улази у заоставштину примаоца издржавања (преминулог лица) и давалац издржавања не представља наследника (не наслеђује имовину од преминулог лица већ је стиче уз накнаду – теретним послом), по налажењу првостепеног суда, давалац издржавања не може одговарати за обавезе преминулог лица, па у конкретном случају, тужена не представља наследника сада пок. ЋЋ иза којег је обустављен оставински поступак услед непостојања имовине и не може одговарати за дугове сада пок. ЋЋ у висини од 111.150,00 динара, за радње које је тужилац као адвокат – пуномоћник сада пок. ЋЋ извршио у име и за рачун наведеног лица.

Из наведених разлога, првостепени суд је одлучио као у изреци у ставу првом и другом изреке, у односу на тужбени захтев тужиоца.

Такође је у побијаној пресуди утврђено је да је према решењу Другог основног суда у Београду Ипв (и) 126/17/1 6-И-116/17 од 23.05.2017. године одбијен приговор извршног повериоца, овде тужене, поднет суду 11.04.2017. године, као неоснован и потврђено решење Другог основног суда у Београду И 116/17 од 29.03.2017. године. Према образложењу тог другостепеног решења, наводи садржани у приговору не доводе у сумњу правилност и законитост ожалбеног решења. Извршење је тражено на основу извршне исправе – пресуде Петог општинског суда у Београду П 33221/01 од 03.04.2002. године, која је постала правноснажна 14.10.2002. године, а ЋЋ је преминуо 27.11.2007. године и уговором о доживотном издржавању није обухваћено новчано потраживање из пресуде која је извршна исправа у овом поступку, већ је на сада пок. ВВ и ББ, као давалаца издржавања, између осталог, пренето новчано потраживање из пресуде Петог општинског суда у Београду П 1232/93 -VII, што је утврђено читањем уговора о доживотном издржавању, који је закључен 31.03.2004. године, те како идентификација пресуде мора да садржи број и датум када је донета, то не постоји довољно ознака да би се утврдило из које пресуде је пренето новчано потраживање наведеним уговором о доживотном издржавању, па се не може утврдити акт и легитимација извршног повериоца. Према образложењу наведене пресуде, увидом

у решење Окружног суда у Београду Гж 85551/98 од 02.03.1999. године утврђено је да је овим решењем укинута пресуда Петог општинског суда у Београду П 123/93 од 05.03.1998. године, садржана у предмету тог суда П 1232/93-97, у ставу првом и четвртом изреке и предмет је враћен истом суду на поновно суђење, која пресуда се поклапа са цитираном пресудом из уговора о доживотном издржавању у погледу износа главног дуга од 9.000 дем у динарској противвредности и трошкова поступка у износу од 5.215,61 динара и ознаке броја предмета П 1232/93, те како је иста наведеним решењем укинута, закључено је да је предметним уговором о доживотном издржавању пренето потраживање из пресуде, која је укинута, те иста не може бити извршна исправа.

Имајући у виду наведено, по налажењу првостепеног суда, тужена није доказала да има кривице тужиоца као адвоката приликом састављања предметног уговора о доживотном издржавању, с напоменом да је приликом овере уговора о доживотном издржавању у Општинском суду у Сопоту 14.04.2004. године, судија уговарачима прочитао уговор, те су исти имали сазнање о броју предмета Петог општинског суда у Београду П 1232/93-VII, односно имали су сазнање о садржини уговора о доживотном издржавању. Имајући у виду одредбе члана 154. став 1. Закона о облигационим односима, тужена није доставила доказе и предложила извођење доказа, односно, није доказала да је услед поступања тужиоца као адвоката у поступку Другог основног суда у Београду И 116/17 претрпела штету, нити је доказала да је тужилац несавесно поступао приликом закључења уговора о доживотном издржавању.

Полазећи од наведеног, те одредаба члана 223. ЗПП првостепени суд је одлучио као у изреци у ставу трећем у односу на противтужбени захтев тужиље.

Правилно је првостепени суд, супротно жалбеним наводима, побијаноим пресудом одлучио о постављеном тужбеном и противтужбеном захтеву, дајући за своју одлуку јасне и потпуне разлоге.

Наиме, оценом изведених доказа (писаних доказа, извршеног увида у судске предмете, саслушањем сведока и парничних странака) у смислу члана 8. ЗПП, примењујући и правило о терету доказивања, утврдио да је тужилац доказао да је тужена у обавези да тужиоцу накнади трошкове заступања у судским поступцима у којима је тужилац био пуномоћник њене сада пок. мајке, као и да је део тужбом тражених трошкова плаћен. Жалбеним наводима парничних странака није доведено у сумњу утврђено чињенично стање у односу на одлуку о тужбеном захтеву садржану у ставу првом и другом изреке побијане пресуди.

Такође, правилно је првостепени суд одбио и противтужбени захтев тужене, налазећи да исти није доказан. Наиме, тужиља противтужбом тражи накнаду штете за коју тврди да је претрпела из разлога што тужилац као пуномоћник, који је састављао предметни уговор о издржавању, није савесно поступао. Тужена до закључења главне расправе није пружила доказе из којих би се несумњиво утврдило да постоји узрочно-последична веза између чињења, односно нечињења тужиоца као пуномоћника приликом сачињавања предметног уговора о издржавању и штете за коју тужена тврди да је услед тога претрпела. У конкретном случају, правилно су примењене одредбе члана 223. став 1. и 2. ЗПП, којима је прописано је да ако суд на основу изведених

доказа (члан 8) не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињенице примениће правило о терету доказивања. Наиме, правило о терету доказивања даје одговор на питање која ће странка изгубити спор, ако чињенице које њој иду у прилог остану недоказане. Странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права, ако законом није другачије прописано.

Осталим жалбеним наводима не доводи се у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања из донете одлуке о тужбеном и противтужбеном захтеву, па исти нису посебно образлагани.

Из наведених разлога, применом члана 375. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке, с тим што је потврђена и одлука о трошковима парничног поступка, која је донета правилном применом члана 149, 150. и 159. ЗПП. Неосновано тужена у жалби сматра да тужиоцу не припада затезна камата на трошкове ове парнице из разлога што такав захтев није поставио у поднеску од 12.6.2013. године, када је определио свој тужбени захтев. Наиме, захтев за исплату затезне камате на тражене трошкове овог спора, тужилац је путем свог пуномоћника поднео приликом закључења главне расправе у опредељеном трошковнику од 04.02.2020. године и првостепени суд се правилно приликом доношења одлуке о трошковима кретао у границама тако поднетог захтева.

С обзиром да нису успели у жалбеном поступку, одбијен је захтев парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка, сагласно члану 161. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Меланија Сантовац, ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић